

Rugăciunea și vindecările

Rugăciunea și vindecările

Vrăjmașul a făcut întotdeauna nenumărate eforturi pentru a-i deturna pe cei credincioși de la subiectul pe care Scriptura îl pune înaintea lor: Persoana scumpă a Domnului Isus.

Dintre toate mijloacele pe care le folosește în acest scop, cel mai subtil este cel de a susține cu tărie anumite adevăruri biblice desprinse din ansamblul revelației, dându-le un relief care, în final, falsifică „Adevărul”, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17.17). Duhul lui Dumnezeu a fost trimis în această lume ca să-i conducă pe cei credincioși în TOT adevărul (Ioan 16.13) și pentru a-i preocupa cu Cel care, după ce a împlinit lucrarea de răscumpărare, S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și va veni din nou să-i caute, pentru a fi totdeauna cu El.

Vrăjmașul, neputând să le răpească mântuirea celor care o au, caută să-i lipsească de contemplarea Domnului Hristos, singura sursă a fericirii lor, a progresului și a mărturiei lor.

Pentru a atinge acest scop, el îi ocupă cu ei înșiși și cu împrejurările lor; le prezintă multe alte lucruri, printre care sunt unele bune în ele însele, dar care au ca efect să le absoarbă gândurile și preocupările, în detrimentul gloriei Domnului Isus.

Lucrurile despre care vorbim au pretenția că le sunt de mai mult folos și aduc celor credincioși o fericire mai completă decât simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu.

În acest domeniu care caută să-i preocupe pe oamenii credincioși cu ei înșiși, un subiect este cel al suferinței, exploatat în aceste timpuri din urmă mai mult ca întotdeauna.

Suferința fiind supărătoare pentru natura noastră omenească, creată odinioară pentru a trăi și a se bucura pe acest pământ, se înțelege că oamenii își pleacă cu ușurință urechea la tot ce li se propune ca să fie eliberați de ea. În acest scop se insistă asupra părților referitoare la rugăciune, unde Dumnezeu promite să răspundă celor care I se adresează cu credință.

Să vedem întâi ce spune Scriptura cu privire la suferință: ea ne învață că orice încercare este în mâna lui Dumnezeu un mijloc de binecuvântare, ale cărei urmări sunt eterne pentru suflet. Boala, cu toate că este consecința păcatului, ca și moartea, este cuprinsă în încercările pe care Domnul ni le distribuie în vederea atingerii acestui scop al binecuvântării.

În capitolul 8 al Epistolei către Romani se vorbește despre suferințele inerente ale acestei creații decăzute care suspină și în mijlocul căreia suspinăm și noi, așteptând eliberarea trupurilor noastre. Nu se spune că Domnul va suprima, suferința pentru copiii Săi, ci se spune că „Toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu” (versetul 28).

În 2 Corinteni 4.17-18 citim: „Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie, noi privind nu la cele văzute, ci la cele nevăzute; pentru că cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute, eterne”.

„Această încercare de o clipă”, care are rezultate atât de glorioase, durează uneori toată viața, pentru că Dumnezeu lucrează nu având în vedere pământul, ci având în vedere cerul. Apostolul Iacov spune: „Socotiți ca mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispite, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea să-și aibă lucrarea desăvârșită, ca să fiți desăvârșiți și întregi, nelipsindu-vă nimic” (Iacov 1.2-4).

Scopul lui Dumnezeu este încercarea credinței, cu rezultatele ei glorioase. Acesta nu poate fi atins dacă se caută să suprimăm încercarea. Dimpotrivă, suntem îndemnați să cerem cu credință înțelepciune, pentru ca, în traversarea încercării, să ne conducem după gândul lui Dumnezeu, în vederea atingerii depline a scopurilor Sale (Iacov 1.5-8).

Suferința nu este ceva extraordinar (1 Petru 4.12), de care trebuie să ne debarasăm repede. Fie că este vorba de persecuții, de boală sau de orice altă încercare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de aceasta astăzi ca întotdeauna și cu atât mai mult cu cât Dumnezeu exercită judecata asupra casei Sale înainte de a o exercita asupra lumii (1 Petru 4.17). El îi curățește și îi sfințește pe ai Săi, pentru a se bucura de comuniunea cu El.

Încercările sunt lucrarea harului lui Dumnezeu, a dragostei Sale, a înțelepciunii față de preaiubiții Săi, în vederea gloriei, în care vor fi arătate toate rezultatele acestor lucrări față de ei.

Trebuie să ai o ciudată și îndrăzneală ignoranță despre voia lui Dumnezeu, pentru a vrea să-L determini să-Și abandoneze lucrarea de disciplinare a copiilor Săi. Înțelegem deci cât de depărtați sunt acești vindecători moderni de gândurile lui Dumnezeu, când vin să ne spună: „Nu trebuie să fiți bolnavi; puteți să fiți vindecați imediat, dacă aveți credință”. Acest limbaj este echivalent cu acesta: „Dumnezeu Se înșală cu privire la tine; noi vrem să-ți dăm sănătatea”.

Tot acest sistem ignoră sau trece sub tăcere guvernarea Tatălui față de copiii Săi. Ce fac oamenii aceștia, de exemplu cu învățătura din Evrei 12.4-17? Unde plasează, în acest capitol, voința de a fi vindecat, când Dumnezeu spune: „«Fiul meu, nu disprețuiești disciplina Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; pentru că Domnul disciplinează pe cine iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește». Răbdați disciplina, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” (Evrei 12.5-7).

Cum? Se vrea să-i lipsească de efectul disciplinei, care singur este capabil să ne facă „părtași sfințeniei Lui” și să ne aducă roada dătătoare de pace a neprihănirii” (versetele 10-11)?!

Repetăm: voința absolută de vindecare este un dispreț față de disciplina lui Dumnezeu, de care nu țin deloc seama. Aceia care dau astfel de sfaturi îi descurajează pe cei întristați, acuzându-i de lipsă de credință sau făcându-i să creadă că suferința lor este inutilă. Astfel de sfaturi sunt în opoziție față de gândurile lui Dumnezeu; ele caută să lipsească sufletele de binecuvântările rezultate din voia Sa desăvârșită.

Vindecătorii de astăzi l-ar fi sfătuit, fără îndoială, pe apostolul Pavel să respingă țepușul din carne. El însuși, înainte de a avea gândul Domnului, l-a cerut să-i retragă încercarea, gândind că aceasta ar împiedica lucrarea care i-a fost încredințată; dar pentru el, ca și pentru noi astăzi răspunsul Domnului a fost perfect: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Apostolul Pavel învață că ceea ce dorea el (atunci când cerea să i se scoată țepușul) se întâmplă cu mult mai sigur dacă acesta îi este lăsat.

Să mai ținem seama și de faptul că apostolul Pavel nu intervenea în guvernarea lui Dumnezeu față de cei din anturajul său. El știa că Tatăl lor, făcându-i să treacă prin boală, avea motive mai înalte decât bucuria de a fi sănătos. După ce a vindecat o mulțime de infirmi (Fapte 19), apostolul îl lasă pe Trofim bolnav în Milet (2 Timotei 4.20). Nu mai avea el oare nici putere, nici credință pentru a-l vindeca? Departe de aceasta! L-a lăsat pe Trofim în grija Tatălui său, care știe când avem nevoie de o boală, tot așa de bine ca atunci când ne trebuie pâine. Domnul cunoaște și durata încercării, pentru ca ea să-și ajungă scopul.

Față de aleșii Săi care strigă către El zi și noapte, Dumnezeu face uz de răbdare înainte de a interveni pentru ei (Luca 18.7). El nu-Și va lăsa lucrarea neterminată, numai pentru a răspunde dorinței omului, oricât de legitimă ar fi aceasta în aparență. Timotei trebuia să folosească și puțin vin, din cauza deselor sale suferințe. Apostolul Pavel ar fi putut să-l vindece, ca și pe Epafrodit, a cărui boală a durat destul de mult, încât filipenii au primit această veste de la Roma (Filipeni 2.26-27). Dar apostolul Pavel respectă guvernarea lui Dumnezeu în casa Sa; el știa că a-l vindeca pe cel credincios putea la un moment dat să-l lipsească de binecuvântările care decurg din disciplină. Cei care pretind că vindecă pe oricine și oricând nu țin deloc seama de aceasta. Nici chiar lumea nu procedează astfel.

Niciodată un om cinstit, cunoscând că vecinul său este un tată bun de familie, care își crește copiii după principii excelente, nu va interveni în guvernarea familiei sale, cu toate că suferă să vadă că pedepsește pe unul dintre copiii săi; dar, având încredere în tatăl pe care-l cunoaște, îl lasă să lucreze.

Vom gândi poate că este opusul celor arătate în epistola apostolului Iacov (5.14-16), a adevărilor care le preced. Recunoaștem toată puterea acestui pasaj, așa cum este scris. Apostolul Iacov admite că este o adunare într-o localitate. El admite cazul când unul dintre cei care o compun este bolnav. Acesta trebuie să-i cheme pe bătrânii adunării - nu pe cei care-i convin, ci pe aceia care au caracterul de bătrân, în sensul pe care îl descrie Cuvântul lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 3.1-7 și Tit 1.5-9).

După Scriptură, bătrânii adunării sunt dotați cu înțelepciune și inteligență spirituală ca roadă a unei lungi experiențe în evlavie. Aceasta îi face capabili să înțeleagă dacă trebuie să răspundă la chemarea care le este adresată. Dacă bolnavul găsește astăzi asemenea oameni în asemenea mediu și în asemenea împrejurări, ei vor putea proceda după învățătura epistolei lui Iacov

Se citează și textul 1 Ioan 5.14- 15: „... Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultată orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El”. Dar aici este vorba de a cere ceva DUPĂ VOIA SA

Găsim oare deseori spiritualitatea necesară pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu? Tot ce se petrece sub ochii noștri ne face să răspundem negativ. De unde vine aceasta? Pentru că nu se ține seama de faptul că rugăciunea este expresia dependenței, iar nu a unui act al propriei voințe care vrea să dicteze un ordin lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ascultă de om.

Pe de altă parte, să nu uităm că rugăciunea și împlinirea ei sunt în legătură cu:

1. Starea sufletului celui pentru care se face rugăciunea. „Rugați-vă pentru noi” - spune apostolul Pavel - „pentru că suntem convinși că avem o bună conștiință, dorind să ne purtăm bine în toate” (Evrei 13.18). Citim în Isaia 59.1-2: „Iată, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui nu este prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă asculte”.

Dumnezeu poate să elibereze - nu ne îndoim, dar trebuie să fim în starea care să-l permită să facă acest lucru, în momentul în care-l cerem.

2. Împlinirea ține cont și de starea în care se află cel care se roagă: „Mare putere are cererea fierbinte a celui drept” (Iacov 5.16).

„Dacă așa fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit” (Psalmul 66.18).

„Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială” (1 Timotei 2.8).

„... Dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă” (Ioan 9.31).

Numai Dumnezeu cunoaște starea celor care Îl roagă și a celor pentru care ne rugăm noi. El procedează cu fiecare după această cunoaștere divină, cu o înțelepciune și cu o dragoste desăvârșită. Cine suntem noi, ca să pretindem să facă ce ne place nouă?

Lipsa comuniunii cu Dumnezeu și, ca urmare, lipsa unei stări spirituale potrivite este marea cauză a neîndeplinirii rugăciunilor noastre.

„Eu dar știam că întotdeauna Mă ascuți” (Ioan 11.42).

Dar, când nu avem o stare spirituală și de evlavie potrivită și nu putem cunoaște voia lui Dumnezeu în ceea ce dorim să primim, putem să expunem cu toții și totdeauna nevoile noastre și ale fraților noștri în rugăciuni și cereri cu mulțumiri (după Filipeni 4.6).

Răspunsul promis, dar cu totul diferit de ceea ce am cerut, va fi imediat, dacă ascultăm de această prețioasă încurajare: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus”.

În loc să ne agităm, așteptând să primim ce am cerut, inimile noastre vor fi păzite de pacea lui Dumnezeu. Fără proprie voință, vom aștepta să intervină când și cum va găsi El potrivit.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de îndemnuri la rugăciune; nu le ignorăm, desigur. Se spune că rugăciunea este respirația omului nou. „Rugați-vă fără încetare”, spune tesalonicenilor apostolul. Dacă ne dăm seama cu adevărat de prezența Domnului, tot ce vedem în această lume tristă ne face să ne ridicăm sufletul către Dumnezeu, în mijlociri și rugăciuni de tot felul. Să putem cu toții să facem aceasta cât mai bine! Ceea ce nu putem pretinde este faptul de a ne folosi de credință și de rugăciune pentru a impune lui Dumnezeu voința noastră. Cei care procedează astfel nu țin deloc seama de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt totuși unele cereri despre care știm sigur că sunt după voia lui Dumnezeu. Știm că „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”. Îi este deci cu totul plăcut să-I cerem mântuirea păcătoșilor. Sunt și alte lucruri care au legătură cu gloria Domnului sau cu binele spiritual al sfinților Săi, cu progresul lor sau al nostru, cu lucrarea Domnului în Adunare și în lume.

Avem încredințarea că Dumnezeu ne ascultă în privința acestor lucruri, în timp ce, dacă este vorba de împrejurări particulare care țin de guvernarea lui Dumnezeu, voia Sa cu privire la noi este de cele mai multe ori neînțeleasă de noi.

* * *

Cei care pretind astăzi că au putere miraculoasă nu se referă numai la învățăturile lui Iacov (5.12-18). Ei gândesc că sunt în beneficiul unei mișcări a Duhului lui Dumnezeu, reproducând ceea ce a avut loc la Cincizecime, ca un fel de „ploaie târzie”.

Vedem în cartea Faptele Apostolilor că puterea miraculoasă de atunci nu a fost dată pentru cei credincioși, ci ca semn pentru necredincioși (1 Corinteni 14.22), în vederea întemeierii Adunării, a casei lui Dumnezeu în această lume. Nu se vede că puterea miraculoasă a apostolilor s-ar fi exercitat în favoarea celor credincioși, afară de cazul lui Dorca (Fapte 9.43), singura excepție cunoscută, cu toate că aceasta a fost o înviere, nu o vindecare, și nu a avut ca urmare faptul că „mulți au crezut în Domnul” (versetul 42).

Mai mult, această minune a avut loc în situația tranzitorie, când Biserica era scoasă din iudaism înainte ca apostolul Pavel să fie chemat să reveleze adevărul cu privire la unitatea Trupului lui Hristos, compus din iudei și națiuni.

Astăzi suntem departe de întemeierea Bisericii, fapt care ar crea o intervenție puternică și impresionantă din partea lui Dumnezeu pentru a împlini lucrarea Sa fie în mijlocul iudeilor împietriți (aceștia aveau originea divină a religiei lor pentru a se opune lucrării harului), fie în mijlocul națiunilor căzute în întunecimile păgânismului.

Dimpotrivă, noi trăim în mijlocul ruinei acestei biserici în care oamenii, purtând încă numele de creștin, calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, consideră profan sângele legământului prin care au fost puși deoparte din iudaism și din păgânism și insultă pe Duhul harului (vezi Evrei 10.29). Acest Duh, mai întristat ca niciodată în creștinătate, nu poate să lucreze ca și cum Biserica ar fi credincioasă. A împlini acte ale puterii de la început ar însemna să confirmi dezordinea, revolta față de Dumnezeu și nesupunerea față de Capul Adunării.

Credincios, misiunii care i-a fost încredințată, Duhul Sfânt Se ocupă întotdeauna de cei credincioși, El fiind Mângâietorul pe care Domnul L-a trimis în absența Sa ca să-i întrețină în legătură cu El, până la venirea Sa; El este credinciosul Eliezer, însoțind mireasa până în țara Moștenitorului ceresc. El îi stimulează întotdeauna pe lucrători pentru evanghelizare și pentru zidirea Trupului lui Hristos. Resursele de care Se folosește Duhul pentru aceasta sunt la fel de intacte ca și la început, dar li se acordă mai puțină atenție decât lucrurilor care îl pun în evidență pe om.

Sub acțiunea aceluiași Duh, credincioșii pot împlini îndemnul apostolilor: „Și ei stăruiau în învățătura apostolilor și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Fapte 2.42); ei pot „să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii” (Efeseni 4.3), să asculte de Cuvânt, rămânând la lucrurile pe care le învață El. Pentru toate aceste lucruri avem siguranța Duhului, dar, repetăm, nu se poate confirma, printr-o desfășurare a unor puteri miraculoase, dezordinea din Biserică și neascultarea copiilor lui Dumnezeu.

O trăsătură caracteristică a zilelor din urmă, a acestor zile rele la care am ajuns, este faptul că se vorbește mult de putere și foarte puțin de ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Respingând cunoștința care duce la credința simplă în Cuvântul Său, suntem foarte dispuși să primim o putere suspectă, care n-are nimic comun cu Duhul lui Dumnezeu, puterea admirată de oameni și care se va rezuma mai târziu la aceea de „Omul păcatului”. Celor care pândesc puterea supranaturală, Satan nu cere decât să le ofere puterea lui pentru a o înlocui pe cea a Duhului Sfânt. Acest vrăjmaș șiret nu pierde nici o ocazie ca să și-o prezinte, întotdeauna împodobită cu numele Duhului Sfânt. Nu este nevoie să fii prea clarvăzător pentru a-i deosebi pe înainte-alergătorii „puterii mincinoase” despre care vorbește apostolul în 1 Tesaloniceni 2. Aceasta din urmă își va atinge deplina sa dezvoltare imediat după ridicarea Bisericii. Ea își strânge de pe acum mulțimile în pânza ei, cum face păianjenul cu prada lui.

Pentru a scăpa de subtilitățile vrăjmașului, autor al tuturor mișcărilor antiscripturistice actuale în creștinătate, care vor duce la apostazia completă, să rămânem alipiți în toată simplitatea de Cuvântul lui Dumnezeu.

El ne ocupă cu Domnul Hristos și nu cu noi înșine. El nu acordă celui credincios nici un loc în această lume, afară de martor al unui Mântuitor disprețuit și respins. Să căutăm să progresăm în tot ce îi este plăcut, până la apropiata Sa venire, punând în practică ceea ce cunoaștem despre voia Sa, prin Cuvânt.

În favoarea tuturor aceluia care vor să-L asculte simplu, Dumnezeu răspunde rugăciunii sublime a Fiului Său, din noaptea când a fost vândut: „Sfințește-i prin Adevărul Tău, Cuvântul Tău este Adevărul”.

clickbible.org